

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 27ης Οκτωβρίου 1994

Υπόθεση T-47/93

C
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Υπάλληλοι - Πρόσληψη - Παράταση της διάρκειας ισχύος του πίνακα επιτυχόντων στον διαγωνισμό EUR/B/16 - Ιατρική γνωμάτευση περί ελλείψεως σωματικής ικανότητας - Προσφυγή ακυρώσεως - Αίτημα αποζημιώσεως»

Πλήρες κείμενο στη γαλλική γλώσσα II - 743

Αντικείμενο: Προσφυγή που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως με την οποία παρατάθηκε η διάρκεια ισχύος του πίνακα επιτυχόντων στον διαγωνισμού EUR/B/16 ως προς τον προσφεύγοντα και αίτημα αποζημιώσεως.

Αποτέλεσμα: Καταδίκη του κοινοτικού οργάνου στην καταβολή αποζημιώσεως και απόρριψη της προσφυγής κατά τα λοιπά.

Επιτομή της αποφάσεως

Οι υπηρεσίες της Επιτροπής ζητούν, στις 22 Φεβρουαρίου 1991, τη δημοσίευση ανακοινώσεως περί υπάρξεως κενής θέσεως προκειμένου να προσλάβουν τον προσφεύγοντα, επιτυχόντα σε γενικό διαγωνισμό.

Στις 24 Απριλίου 1991, ο ιατρός-σύμβουλος της Επιτροπής εκδίδει γνωμάτευση περί ελλείψεως σωματικής ικανότητας την οποία αιτιολογεί από τη διαπίστωση ηπατίτιδας ιού Β, επιβεβαιωθείσα, στις 31 Μαΐου 1991, υπό την επιφύλαξη μεταγενέστερης επανεξετάσεως, από την ιατρική επιτροπή, στην οποία προσέφυγε ο προσφεύγων.

Μολονότι πληροφόρησε τον προσφεύγοντα στις 26 Απριλίου 1991 ότι θα του κοινοποιούσε την απόφασή της σχετικά με την αναγνώριση της σωματικής του ικανότητας, η Επιτροπή δεν λαμβάνει απόφαση έναντι αυτού όσον αφορά τη θέση για την οποία είχε επιλεγεί αρχικά.

Στις 12 Μαΐου 1992, ο ενδιαφερόμενος πληροφορήθηκε ότι κατόπιν επανεξετάσεως του φακέλου του η ιατρική επιτροπή εξέδωσε γνωμάτευση «υπό επιφύλαξη» ως προς την απαιτούμενη σωματική ικανότητα.

Επειδή η διάρκεια ισχύος του πίνακα επιτυχόντων του διαγωνισμού είχε στο μεταξύ λήξει στις 30 Ιουνίου 1991, ο προσφεύγων, ο οποίος δεν μπορεί πλέον να διοριστεί σε κενή θέση, υπέβαλε στις 27 Μαΐου 1992 αίτηση αποζημιώσεως και χρηματικής ικανοποιήσεως για την υλική και ηθική ζημία που υπέστη επειδή δεν προσλήφθηκε λόγω των αρχικών γνωμοδοτήσεων περί ελλείψεως σωματικής ικανότητας.

Στις 16 Σεπτεμβρίου 1992, το κοινοτικό όργανο παρατείνει τη διάρκεια ισχύος του πίνακα επιτυχόντων ως προς τον προσφεύγοντα.

Με διοικητική ένσταση της 21ης Δεκεμβρίου 1992, ο προσφεύγων αμφισβητεί τη νομιμότητα τόσο της συνακόλουθης αρνήσεως προσλήψεως του λόγω των γνωματεύσεων περί ελλείψεως σωματικής ικανότητας, όσο και της αποφάσεως της 16ης Σεπτεμβρίου 1992. Εξάλλου, ζητεί την καταβολή των αποδοχών τις οποίες θα εδικαιούτο αν είχε προσληφθεί στη θέση βιβλιοθηκαρίου-υπαλλήλου τεκμηριώσεως και 100 000 βελγικών φράγκων (BFR) ως αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης.

Μετά την απόρριψη της διοικητικής αυτής ενστάσεως με έγγραφο της 26ης Απριλίου 1993, ο προσφεύγων άσκησε την παρούσα προσφυγή στις 21 Ιουλίου 1993.

I - Επί των αιτημάτων που αποβλέπουν στην ακύρωση της απόφασως με την οποία παρατάθηκε, ως προς τον προσφεύγοντα, η διάρκεια ισχύος του πίνακα επιτυχόντων

Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει εκ προοιμίου ότι ο προσφεύγων, αν και δεν είναι υπάλληλος κοινοτικού οργάνου, νομιμοποιείται προς άσκηση της παρούσας προσφυγής δυνάμει του άρθρου 179 της Συνθήκης ΕΚ και των άρθρων 90 και 91 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως (ΚΥΚ), εφόσον ζητεί, ως επιτυχών σε γενικό διαγωνισμό ο οποίος αποκλείστηκε από μια θέση, να προσληφθεί ως υπάλληλος, οπότε είναι, κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, «πρόσωπο που αφορά ο ΚΥΚ» (σκέψη 21).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 16 Μαΐου 1994, T-37/93, Σταγάκης κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. II-451, σκέψη 16.

Το Πρωτοδικείο παρατηρεί επίσης ότι η ύπαρξη βλαπτικής πράξεως, κατά την έννοια των άρθρων 90, παράγραφος 2, και 91, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, συνιστά απαραίτητη προϋπόθεση για το παραδεκτό οποιασδήποτε προσφυγής ακυρώσεως την οποία ασκεί υπάλληλος κατά κοινοτικού οργάνου και ότι είναι βλαπτικές μόνον οι πράξεις οι οποίες θίγουν ευθέως τη νομική κατάσταση του προσφεύγοντος (σκέψη 22).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 20 Μαΐου 1994, T-510/93, Obst κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. I-A-141, σκέψη 22

Η προσβαλλόμενη απόφαση, όμως, εφόσον παρατείνει ως προς τον προσφεύγοντα τη διάρκεια ισχύος του πίνακα επιτυχόντων, δημιουργεί για τον προσφεύγοντα νέες προοπτικές προσλήψεως και, ως μη θίγουσα τα δικαιώματά του, δεν είναι γι' αυτόν βλαπτική. Κατά το μέτρο αυτό, ο προσφεύγων δεν έχει κανένα συμφέρον να προσβάλει την επίδικη απόφαση και το αίτημα περί ακυρώσεως είναι απαράδεκτο (σκέψεις 23 και 24).

II - Επί των αιτημάτων αποζημιώσεως

1. Επί του παραδεικτού

Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει, καταρχάς, ότι, όταν ένας υπάλληλος προτίθεται να υποβάλει αίτημα αποζημιώσεως κατά του κοινοτικού οργάνου που τον απασχολεί, η προ της ασκήσεως ένδικης προσφυγής διαδικασία που απαιτείται από τον ΚΥΚ διαφέρει ανάλογα με το ζήτημα αν η ζημία της οποίας ζητείται η αποκατάσταση έχει προκληθεί από βλαπτική κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού πράξη ή από ενέργεια μη δυνάμενη να χαρακτηρισθεί ως απόφαση. Στην πρώτη περίπτωση, το παραδεικτό της αγωγής αποζημιώσεως εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι ο ενδιαφερόμενος έχει υποβάλει στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, εντός των τασσομένων προθεσμιών, διοικητική ένσταση κατά της ζημιολογούσας πράξεως και ότι έχει ασκήσει αγωγή εντός προθεσμίας τριών μηνών από την ημερομηνία απορρίψεως της ενστάσεως αυτής. Αντιθέτως, στη δεύτερη περίπτωση, η διοικητική διαδικασία η οποία πρέπει υποχρεωτικώς να προηγηθεί, σύμφωνα με τα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ, συνεπάγεται δύο φάσεις, συγκεκριμένα, καταρχάς, αίτηση και, στη συνέχεια, ένσταση κατά της ρητής ή σιωπηρής απορρίψεως της αιτήσεως αυτής (σκέψη 30).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 9 Ιουνίου 1994, Τ-94/92, Χ κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. I-A-149, σκέψη 29

Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η τελευταία αυτή διαδικασία, εφαρμοστέα εν προκειμένω, ελλείπει αποφάσεως ως προς τη θέση για την οποία ο προσφεύγων είχε επιλεγεί αρχικά, εξελίχθηκε κανονικά. Εκ τούτου έπεται ότι το αίτημα αποζημιώσεως είναι παραδεικτό, εφόσον η παρούσα προσφυγή ασκήθηκε εντός των προθεσμιών που προβλέπει ο ΚΥΚ, αντίθετα από ό,τι ισχυρίζεται η Επιτροπή (σκέψεις 32 και 37).

Πράγματι, αφού διαπίστωσε στις 12 Μαΐου 1992, τη στιγμή που έλαβε γνώση της γνωματεύσεως περί σωματικής ικανότητας «υπό επιφύλαξη», ότι οι πιθανότητες διορισμού του είχαν εκμηδενισθεί λόγω των αρχικών γνωματεύσεων περί ελλείψεως σωματικής ικανότητας, ο προσφεύγων υπέβαλε αίτηση αποζημιώσεως στις 27 Μαΐου 1992, την οποία ακολούθησε, στις 21 Δεκεμβρίου 1992, διοικητική ένσταση στρεφόμενη κατά της αποφάσεως της 16ης Σεπτεμβρίου 1992. Μολονότι η διοικητική αυτή ένσταση δεν αναφέρεται ευθέως στην αίτηση αποζημιώσεως, στρέφεται ουσιαστικά κατά της σιωπηρής απορρίψεώς της με την απόφαση της 16ης Σεπτεμβρίου 1992, το δε περιεχόμενο της αιτήσεως και της διοικητικής

ενστάσεως πρέπει να ερμηνεύεται και να γίνεται αντιληπτό από τη διοίκηση με όλη την επιμέλεια που μια μεγάλη οργάνωση, καλώς εξοπλισμένη, οφείλει στους υπαγόμενους σ' αυτήν. Εν πάση περιπτώσει, η σιωπηρή απορριπτική απόφαση επί της αιτήσεως αποζημιώσεως επήλθε στις 27 Σεπτεμβρίου 1992 (σκέψεις 34 έως 36).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 9 Μαρτίου 1978, 57/77, Heipels κατά Επιτροπής, Συλλογή 1978, σ. 233, σκέψη 47

2. Επί της ουσίας

Η ιατρική εξέταση που προβλέπει το άρθρο 33 του ΚΥΚ έχει ως σκοπό να επιτρέπει στο ενδιαφερόμενο κοινοτικό όργανο να προσδιορίζει αν, από άποψη υγείας, ο υποψήφιος είναι ικανός να εκπληρώνει όλες τις υποχρεώσεις που είναι δυνατόν να του ανατεθούν, λαμβάνοντας υπόψη τη φύση των καθηκόντων του. Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι, όσον αφορά αυτόν τον προσδιορισμό, ο ΚΥΚ αναθέτει στους ιατρούς-συμβούλους και, εφόσον χρειάζεται, στην ιατρική επιτροπή την εκτίμηση όλων των ζητημάτων ιατρικής φύσεως. Κατά συνέπεια, ο δικαστικός έλεγχος του Πρωτοδικείου δεν μπορεί να επεκταθεί σε καθαυτό ιατρικές εκτιμήσεις, που πρέπει να θεωρούνται απρόσβλητες εφόσον τηρήθηκαν οι νόμιμες προϋποθέσεις. Αντιθέτως, ο δικαστικός έλεγχος μπορεί να ασκηθεί ως προς τη νομιμότητα της διαδικασίας που ακολουθήθηκε κατά την ιατρική εξέταση, ειδικότερα σε περίπτωση προσφυγής στην ιατρική επιτροπή, καθώς και ως προς τη νομιμότητα των γνωματεύσεων που διατυπώθηκαν, προκειμένου να εξακριβωθεί αν η αιτιολογία τους επιτρέπει να κριθούν οι σκέψεις επί των οποίων στηρίζονται τα πορίσματα που περιλαμβάνουν και αν συνδέουν κατά τρόπο εύληπτο τις ιατρικές διαπιστώσεις που περιλαμβάνουν και τα συμπεράσματα στα οποία καταλήγουν (σκέψεις 46 και 47).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 27 Φεβρουαρίου 1992, T-165/89, Plug κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-367, σκέψη 75

Μολονότι η κατάσταση της υγείας του προσφεύγοντος δεν προκάλεσε οποιεσδήποτε διαταραχές ικανές να τον εμποδίσουν να εκπληρώσει όλες τις υποχρεώσεις που είναι δυνατόν να υπέχει στην άσκηση των προβλεπομένων καθηκόντων, ωστόσο, η ιατρική επιτροπή τον έκρινε ανάικτο λόγω του ότι η εξέλιξη της λοιμώξεώς του δεν είχε τερματιστεί. Μολονότι η γνωμάτευση περί ελλείψεως σωματικής ικανότητας είναι δυνατό να βασίζεται σε ιατρικώς θεμελιωμένη πρόγνωση μελλοντικών διαταραχών, ικανών να διακυβεύσουν στο προβλεπτό μέλλον την κανονική εκπλήρωση των προβλεπομένων καθηκόντων, αυτό δεν συμβαίνει εν προκειμένω,

καθόσον η ιατρική επιτροπή ανακάλεσε τη γνωμάτευσή της περί ελλείψεως σωματικής ικανότητας όχι λόγω της καταστάσεως της υγείας του προσφεύγοντος, η οποία παρέμεινε σταθερή, αλλά κατόπιν επανεξετάσεως της καταστάσεώς του, κυρίως ενόψει των αποτελεσμάτων των ηπατικών εξετάσεων και της γνωματεύσεως που διατύπωσε τρίτος ιατρός. Εκ τούτου έπεται ότι οι δύο γνωματεύσεις ως προς την έλλειψη σωματικής ικανότητας που διατυπώθηκαν τον Μάιο του 1991 φέρουν το στίγμα προφανούς πλάνης εκτιμήσεως (σκέψεις 48 έως 50).

Παραπομπή: Χ κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 45

Επειδή ο προσφεύγων θα είχε προσληφθεί στην προταθείσα θέση αν δεν είχε κριθεί ως μη διαθέτων την απαιτούμενη σωματική ικανότητα, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι οι εσφαλμένες ιατρικές γνωματεύσεις στέρησαν τον προσφεύγοντα από τη δυνατότητα προσλήψεως. Επιπλέον, προβαίνοντας στην πλήρωση της θέσεως προτού η ιατρική επιτροπή λάβει την απόφασή της ως προς την «υπό επιφύλαξη» σωματική ικανότητα ή, τουλάχιστον, μη λαμβάνοντας, αντίθετα από ό,τι είχε ανακοινώσει, απόφαση σχετικά με την πρόσληψη του προσφεύγοντος δυνάμενη να προσβληθεί, η Επιτροπή τον στέρησε από κάθε δυνατότητα προσλήψεως (σκέψη 53).

Επειδή η απώλεια μιας δυνατότητας συνιστά ζημία δυνάμενη να αποκατασταθεί, το Πρωτοδικείο εκτιμά *ex æquo et bono* σε 500 000 BFR το ύψος της κατάλληλης αποζημιώσεως (σκέψεις 54 και 55).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 17 Μαρτίου 1993, Τ-13/92, Moat κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. ΙΙ-287

Διατακτικό:

- 1) Υποχρεώνει την Επιτροπή να καταβάλει στον προσφεύγοντα ποσό 500 000 BFR ως αποζημίωση.
- 2) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.